

עפ"ת 12288/01/19 - שמעון סיימון אבלחק אמיתי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 12288-01-19 אבלחק אמיתי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

לפני	כבוד השופט מרדכי כדורי
מערער	שמעון סיימון אבלחק אמיתי ע"י ב"כ עו"ד אריה בזק
נגד	
משיבה	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה (כב' השופט נ' מהנא) מיום 21/12/2018 בתיק תת"ע 4592-09-18, בה דחה את בקשת המערער לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו.

1. המערער הוזמן לדין בעבירה של עקיפת רכב אחר תוך חציית קו הפרדה רצוף, בניגוד לתקנה 47(ה) (5) לתקנות התעבורה. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם ביצע את העבירה ביום 13/2/2018, בעת שנהג באופנוע מ.ר. 6144361 (להלן: "האופנוע") בכביש 398.

הדין נקבע ליום 5/11/2018 אך המערער לא התייצב. בהיעדרו, הוא הורשע במיוחס לו ונגזרו עליו קנס בסך של ₪ 1,000, פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 30 יום ופסילה על תנאי.

2. ביום 2/12/2018 הגיש המערער בקשה לביטול פסק הדין. בבקשתו טען כי לא ידע על כתב האישום, אלא לאחר שקיבל בהפתעה את פסק הדין. עוד טען כי במועד העבירה הנטענת היה במקום עבודתו במוסך אגד בבאר שבע, כי בפועל הוא אינו נוהג באופנוע וכי האופנוע היה בבעלותו עד ליום 1/5/2017. במועד זה האופנוע הוכרז כאובדן מוחלט, לאחר שניזוק בתאונה. לפיכך, טען, ברור שהוא לא ביצע את העבירה, ויגרום עיוות דין אם פסק הדין יעמוד בעינו.

3. בהחלטתו, מושא הערעור, דחה בית המשפט קמא את הבקשה. בית המשפט קבע כי העובדה שהאופנוע הוכרז אובדן גמור אינה מלמדת בהכרח שהוא הועבר בפועל לפירוק, או שלא ניתן היה לעשות בו שימוש לאחר הכרזתו. לאור זאת, ומשלא צורפו מסמכים לתמיכה בטענה, לא ניתן לומר כי

קיימים סיכויי הגנה.

4. בערעור שהגיש שב המערער על טענותיו בביהמ"ש לתעבורה. המערער הוסיף והרחיב כי ייתכן שדבר הדואר הגיע לתיבת הדואר שלו המצויה בסניף הדואר, אך הדבר לא הובא לידיעתו. לטענתו, הוא לא נמנע בשום אופן מקבלת דואר, ולא הייתה לו סיבה להימנע מלקבל דואר. לסברתו, חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי תשל"ד - 1974 (להלן: "**התקנות**"), חלה לעניין סעיף 239(א) לחוק סדר הדין הפלילי תשמ"ב - 1982 (להלן: "**החסד"פ**"), ולא לעניין סעיף 240 לחוק האמור.

בנוגע לעילת עיוות הדין הוסיף המערער וטען, כי על פי קביעת שמאי האופנוע לא היה ניתן לשיקום, וכי המשיבה לא נימקה כיצד ניתן לרכוב על אופנוע בנסיבות אלה.

5. המשיבה טענה כי המערער הוזמן כדין. לעניין זה הציגה אסמכתאות לכך ששתי הזמנות לדין נשלחו למערער, וביחס לכל אחת מהן הושארו לו שתי הודעות. למרות זאת, המערער לא נענה לאיזה מההודעות, ולא דרש את דברי הדואר. המשיבה טענה עוד כי הכרזתו של האופנוע כאובדן מוחלט אינה מלמדת אלא על היחס בין עלות תיקון הנזק לבין שווי של האופנוע. אין בכך כדי ללמד על כך שהאופנוע הורד מהכביש בפועל. המשיבה הדגישה כי אין מדובר ברכב שהורד מהכביש על ידי משטרת ישראל או בהוראתה, או ברכב שנגרר בפועל ממש.

6. דין הערעור להידחות.

7. בהתאם להוראות סעיפים 240(א)(2) ו-130(ח) לחסד"פ, בית המשפט מוסמך לבטל פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות נאשם, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין. איזה מהאפשרויות הנ"ל אינה מתקיימת בעניינו של המערער.

8. תקנה 44א לתקנות מורה כדלהלן:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל."

התקנה האמורה מפנה לעבירות המנויות בסעיף 239 לחסד"פ, לצורך קביעת העבירות אשר ביחס אליהן תחול החזקה, ולא על מנת לשלול את תחולתה ביחס לסדרי הדין שנקבעו בסעיף 240 לחוק. החזקה האמורה חלה אפוא הן על עבירת קנס, והן על עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמה לתאונת דרכים שבה נפגע אדם או ניזוק רכוש (ראו: רע"פ 3202/16 בן נחום נ' מדינת ישראל 18/5/2016).

כעולה מאישורי המסירה שהוצגו לבית המשפט, למערער נשלחו שתי הזמנות לדין, אך הוא נמנע מלדרוש אותן. המערער לא סתר את החזקה הקבועה בתקנה 44א הנ"ל, ולא הציג הסבר שיש בו להבהיר כיצד זה שני דברי הדואר שנשלחו אליו חזרו בציון "לא נדרש", מנסיבות שאינן תלויות בו. בנסיבות אלו, יש לראות באי התייצבותו לדין משום זלזול חמור בבית המשפט (ע"פ (י-ם) 4506/09 שובל נ' מדינת ישראל 23/6/2009, לא פורסם).

9. טענות המערער אינן מבססות עילה של עיוות דין. כפי שכבר נפסק, על הטוען לקיומו של עיוות דין במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם 25/3/2018). הטענה בדבר הכרזת הרכב באבדן מוחלט, כשהיא לעצמה, אינה מספיקה.

רכב באבדן גמור הינו רכב ששמאי רכב קבע לגביו שהוא יצא מכלל שימוש או שהנזק הגולמי בו הוא 60 אחוזים ומעלה משווי הרכב (תקנה 266 לתקנות התעבורה). המערער לא הציג את קביעתו הנתענת של שמאי הרכב, ובהעדרה, אין להניח כי חלה דווקא החלופה הראשונה. ככל שקביעתו של השמאי נוגעת לשיעור הנזק הגולמי, הרי שאין בה כדי ללמד על כך שהאופנוע אכן יצא מכלל שימוש ושלא התאפשר למערער לנהוג בו.

זאת ועוד, בערעור טען המערער כי הוא מכר את שרידי האופנוע לחלקי חילוף. אולם הוא לא צירף כל אסמכתא לכך. למחדלו זה משקל רב במיוחד לנוכח טענתו במהלך הדיון, לפיה באפשרותו להוכיח בקלות את טענתו, ואף להעיד את מי שרכש ממנו את השרידים. ככל שכך הם פני הדברים, הרי שהיה עליו לצרף ראיות מתאימות בעניין לבקשתו לביטול פסק הדין.

לא למותר לציין כי המערער אף נמנע מלהציג אסמכתאות מתאימות ממקום עבודתו, לתמיכה בטענתו כי שהה במקום העבודה במועד האירוע.

המערער לא הראה אפוא כי קיים פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, ולא הוכיח את טענתו בדבר עיוות דין.

10. מאחר שהמערער לא הציג סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, ולא הראה שביטול פסק הדין דרוש כדי

למנוע עיוות דין, בדין דחה בית המשפט קמא את בקשתו.

11. לאור האמור לעיל, הערעור נדחה.

המערער יפקיד את רישיון הנהיגה שלו עד ליום 28/4/2019.

ניתן היום, ז' אדר ב' תשע"ט, 14 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.